

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu **A., S.**, právne zastúpeného JUDr. J. G., proti žalovanému **Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky**, Limbová č. 2, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného** č. 04203/2006-SP zo dňa 14.marca 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 257/2006-29 zo dňa 24. januára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.1.2008, č.k. 1S 257/2006-29 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 04203/2006-SP zo dňa 14. marca 2006 aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Bratislavského samosprávneho kraja č. 1765/2005-ZDR zo dňa 17. augusta 2005 z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP, vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 5.260,-Sk (174,6,-€).

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán nepostupovali pri vydávaní predmetných rozhodnutí v súlade so zákonom. Konštatoval, že z administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že žalobca požiadal o povolenie na poskytovanie lekárenskej starostlivosti na základe novej žiadosti podanej za podmienok podľa § 9 ods. 2 v súlade s § 35 ods. 1 zákona č. 140/1998 Z.z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach, o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 220/1996 Z.z. o reklame (ďalej v texte rozhodnutia len „zákon o liekoch“), nakoľko došlo iba k zmene miesta výkonu činnosti a preto nie je možné na novú žiadosť aplikovať § 35 ods. 6 zákona o liekoch, pretože zmena miesta výkonu činnosti nie je takou skutočnosťou, s ktorou by zákon spájal zrušenie pôvodného povolenia. Krajský súd vyslovil názor, že prijatie úpravy účinnej od 1. decembra 2004 obsiahnutej v § 35 ods. 6 zákona o liekoch nemôže platiť spätne, pretože by išlo o retroaktivitu. Na záver dodal, že prvostupňový správny orgán porušil aj § 18 ods. 3 SP tým, že žalobcovi ako účastníkovi správneho konania, nedoručil upovedomenie o začatí správneho konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Krajskému súdu vytýkal, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na znenie ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o liekoch účinného ku dňu vydania napadnutého správneho rozhodnutia, podľa ktorého fyzickej a právnickej osobe možno vydať povolenie na poskytovanie lekárenskej starostlivosti len v jednej verejnej lekárni a v jednej pobočke verejnej lekárne a v súvislosti s tým poukázal na skutočnosť, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní pôvodného povolenia č. OZ 1073/2004 zo dňa 15. apríla 2004 (ktoré napadol prokurátor protestom) nebral do úvahy, že účastník konania už mal vydané povolenie na poskytovanie lekárenskej starostlivosti v lekárni A. na R. v Bratislave. Uviedol, že z tohto dôvodu na základe protestu prokurátora bolo pôvodné rozhodnutie zrušené rozhodnutím č. 1765/2005-ZDR zo dňa 17. augusta 2005. Ďalej dôvodil, že krajský súd vôbec neprihliadol k protestu prokurátora a nevysporiadal sa so skutočnosťou, že žalovaný nemohol odvolaniu žalobcu vyhovieť, pretože bol viazaný protestom prokurátora.

Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa s argumentáciou krajského súdu, že zmena miesta výkonu činnosti nie je takou skutočnosťou, s ktorou by zákon o liekoch spájal zrušenie pôvodného povolenia a prijatie obmedzujúcej úpravy obsiahnutej v § 35 ods. 6 zákona o liekoch nemôže platiť retroaktívne. Poukázal predovšetkým na ustanovenie zákona o liekoch platné a účinné v čase vydania rozhodnutia zo dňa 21. apríla 2004, podľa ktorých zákon rozlišoval medzi žiadosťou podľa § 7 a 8 a tzv. novou žiadosťou podľa § 9 ods. 2 v spojitosti s § 35 ods. 1 zákona o liekoch. Námietku žalovaného, že krajský súd neprihliadol na protest prokurátora, považoval žalobca za účelovú, pretože krajský súd skutočnosti uvádzané v proteste prokurátora zohľadnil a vyjadril názor, že samotné podanie protestu neznamena, že rozhodnutie a postup správneho orgánu musí byť nezákonné a dodal, že dôvodom zrušenia správnych rozhodnutí bola ich nezákonnosť spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c OSP v spojení s § 10 ods. 2 zákona preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu podaného odvolania (§ 212 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a tieto si osvojuje ako svoje vlastné. Dôvody odvolania žalovaného, ktorý len zopakoval svoje právne postoj uvedené v preskúmanom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe, nedali odvolaciemu súdu podklad na zmenu rozsudku krajského súdu, ktorý sa so všetkými dôvodmi žalovaného vo svojom rozsudku dostatočne vysporiadal a odvolací súd podľa § 219 ods. 2 OSP nepovažuje za dôvodné ich opakovať. Odvolací súd však poukazuje na to, že odvolací dôvod, podľa ktorého krajský súd neprihliadol na protest prokurátora a či tento bol oprávnený, je v danej veci irelevantný, pretože protest prokurátora nie je predmetom súdneho prieskumu. Krajský súd sa vysporiadal s dôvodmi preskúmaného rozhodnutia bez zreteľa na to, či sú výsledkom posúdenia protestu prokurátora alebo vlastným právnym názorom správneho orgánu.

Z týchto dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže výška trov nebola vyčíslená, žalovanému nárok na náhradu trov nevznikol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 31. júla 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Falbová